

"Japetić" u 2016.

Tekst: Robert Cvetković

Prošla je jedna godina ispunjena mnogim planinarskim događajima o čemu možete čitati na idućim stranicama.

I dalje održavamo tradicionalne događaje pa je u svibnju održan još jedan Japetićev pohod, a u listopadu 11. Sudnikov pohod koji svake godine privlači sve veći broj sudionika.

Nakon jednogodišnje pauze ponovno smo organizirali Opću planinarsku školu, prvi put u jesenskom terminu, u rujnu i listopadu.

Jedna od važnijih inicijativa o 2016. je formiranje skupine namijenjene djeci predškolske i školske dobi. Do sada takva organizirana skupina na području Samobora nije postojala. Cilj je okupiti zainteresiranu djecu i njihove roditelje na organiziran i smislen boravak u prirodi osmišljen upravo za djecu. Već prvi izlet održan krajem listopada, pokazao je da je da projekt ima svjetlu budućnost.

Upravna tijela Društva uložile su i mnogo energije na rješavanje pitanja društvenih prostorija. Zasad još nismo pronašli idealno rješenje, ali nadamo se da ćemo se vrlo brzo moći sastajati u vlastitom prostoru, u kojem će boravak i druženje biti mnogo ugodniji.

U 2017. godini očekuju nas već uobičajene akcije: ekološka akcija povodom Dana planete zemlje u travnju, Japetićev pohod u svibnju, a Sudnikov pohod u listopadu.

Pored toga u godišnji plan uvršteno je i više autobusnih društvenih izleta, novi projekt „101 žena na Japetiću“ u ožujku, a osobito nam je važan nastavak rada s djecom kroz novoformiranu skupinu.

Pozivamo sve sadašnje i buduće članove da nam se pridruže u planiranim aktivnostima, jer samo tako možemo učiniti život Društva kvalitetnijim i sadržajnjim.

Oštci i Japetić

PRODAJA ŠOIĆEVE KUĆE

Tekst: Robert Cvetković; Fotografija: Ivica Sudnik

HPD Japetić već desetak godina nastoji riješiti problem društvenih prostorija. Sadašnje prostorije su u privatnom vlasništvu, nemamo ugovor u najmu, a neadekvatne su zbog oronulosti, vlage, nedostatka sanitarnog čvora, nemogućnosti pohranjivanja opreme, arhive i biblioteke i dr.

Istovremeno već duže vremena postojala je ideja da se problem pokuša riješiti kupovinom vlastitog prostora, sredstvima koja bi se dobila prodajom Šoićeve kuće.

Prilika za to došla je nakon što je u veljači ove godine zakupnica Šoićeve kuće otkazala zakupnicima postalo je jasno da je za nastavak ugostiteljske djelatnosti u kući potrebno veliko ulaganje u obnovu, i da su oni više zainteresirani za kupovinu objekta.

Izvršni odbor Društva je na sastanku 20. siječnja odlučio angažirati stručnjaka za izradu procjene vrijednosti kuće. Nakon dobivenog nalaza i procjene sudskog vještaka o vrijednosti kuće, Izvršni odbor je na satanu 17. veljače odlučio predložiti skupštini prodaju Šoićeve kuće uz to da se novac od eventualne prodaje uloži u kupnju novih društvenih prostorija.

Skupština 25. veljače je donijela odluku kojom se daje ovlaštenje Izvršnom odboru da se provede natječaj za prodaju, prikupe ponude kupaca i eventualno predloži Skupštini sklapanje kupoprodajnog ugovora s kupcem koji zadovolji uvjete natječaja.

Nekoliko članova društva uputilo je 15. ožujka Izvršnom odboru inicijativu da se umjesto prodaje, ili za slučaj da ne bude

zainteresiranih kupaca, proveđe i natječaj za najam kuće, pa da se Skupštini može predložiti i daljnje iznajmljivanje. Izvršni odbor prihvatio je prijedlog i raspisao natječaj za zakup.

Do isteka natječaja za kupnju Šoićeve kuće 4. travnja 2016. pristiglo je pet ponuda.

Do isteka natječaja za zakup 15. svibnja 2016. nije pristigla ni jedna ponuda.

Na Izvanrednoj skupštini društva 16. lipnja 2016. Izvršni odbor predočio je pristigle ponude za kupnju. Nakon dulje rasprave skupština je većinom glasova prihvatala najpovoljniju ponudu Luke Grgurića iz V. Lipovca.

Kupoprodajni ugovor sklopljen je s g. Grgurićem 19. srpnja 2016. nakon čega je kupac u roku uplatio cjelokupni iznos iz ugovora i postao novi vlasnik Šoićeve kuće.

Izvršni odbor i dalje intenzivno radi na pronalaženju novih društvenih prostorija, radi čega je sklopljen i ugovor s jednom agencijom za trgovinu nekretninama. U ovom trenutku još nije pronađen optimalan prostor, ali nadam se da ćemo uspjeti u tome u najskorije vrijeme. ☺

Prva Šoićeva kuća

Japetićev pohod - joj kiša

Tekst i fotografije: Darko Dömöötörffy

Ovo proljeće je ludo, kiša lijeva već 2 tjedna. Ni iz kuće mi se tih dana ne da, a pohod dolazi. Prognoza katastrofalna. Na svim prognozama ispod oblaka gomilaju se crtice, kapljice. Dobro da još pahuljica nema. Kako se primiče dan pohoda otkazuju oni koji su se ranije najavili doći minibusevima, kombijima. Jedina svjetla točka je najava planinara MIV-a iz Varaždina da će doći busom usprkos lošem vremenu. U društvu se lagano sve priprema i slaže. Najveći problem je Šojka jer više nema zakupnika. No za dobру ekipu to nije problem i svi nedostaci se brzo rješavaju. Ujutro od rana ne mogu spavati. Slušam kapi kiše koje jednolično padaju na lim. Bljaaaak! Pred prostorijama živo. Pakiramo stvari, kolače i još ponešto u aute. Stigao je i HGSS. Uvijek su prisutni na našim akcijama i zato im velika hvala. I dok veći dio ekipe priprema sve na startu u osnovnoj školi u Smerovišču, drugi je otisao ugrijati Šojku kako bi se mokri i promrzli sudionici pohoda imali gdje ugrijati. Sve ide glatko, svatko zna svoj zadatak.

Stiže autobus nasmijanih Varaždinaca, njima kiša ništa ne znači! Nakon toga i redovnim autobusom dolazi nekolicina planinara. Kiša ne najavljuje predaju, što više još pojačava, a pred nama je

odmah uspon. Od najavljenih pogleda ništa. Loše vrijeme i uspon nisu utjecali na jezike, pa se pričalo kao da se ništa ne događa. Ulaskom u šumu pojavili su se potoci pa smo malo gazili po vodi, malo po blatu. Ha, ne znaš kud stati?! Ali, kaj je to za nas, pa mi smo planinari! Ina nas je s curkama dočekala u Gvozdu u toploj suhoj prostoriji. Koji užitak jesti slatke, slane, pa opet slatke kolače a da ti ne curi po glavi. S obzirom na loše vrijeme i slabu vidljivost, promjenili smo trasu pohoda i preskočili Budinu. Svejedno blato i bljato!!! Na Velikom dolu evo opet Ine s kolačima, mljac. Osmjeh je na licima. Slijedi spust u Šojku. Kiša smanjuje intenzitet, zapravo do Šojke i staje. Super. Uživamo u topлом domu, zadovoljni da se putem ništa nikome nije dogodilo. Ako je i bilo što god lošeg toga dana, bažul i piva su sve popravili. Tamara, Drago, Dado, Ina, Kinga, Robi, Brankica, Branka, Ratko, Andreja, Mirela, Ivana, Maja, Zdenko, Branimir, svi donatori kolača i onog drugog doprinijeli su da pohod uspije bez obzira na vrijeme.

A Vi koji čitate, a niste sudjelovali u pohodu recite „vidimo se dogodine“. Vjerujte, isplati se doći i vidjeti nešto novo.

11. Sudnikov pohod

Tekst i fotografije: Darko Dömöbörfy

Lijepo vrijeme i sad već poznata dobra organizacija privukla je nešto manje od 200 planinara i izletnika svih uzrasta na 11. Sudnikov pohod. Samoborski muzej otvorio je svoja vrata i mnogi od sudionika pogledali su izložbu i postav muzeja. Jutarnja magla prekrila je Samobor i tamo negdje iza Palačnika ukazalo se sunce. Predivne jesenje boje ukrasile su Samoborsko gorje a dušu nam ispunile ljubavlju i spokojem. Sve je tradicionalno završilo grahom pri Planinarskom domu "Ivica Sudnik". Vidimo se dogodine.

P.S. Ove godine nije bilo kestena na putu :)

9. Opća planinarska škola HPD-a Japetić

Tekst: Siniša Golemović; Fotografije: Bojan Horvat

U organizaciji HPD-a Japetić i pod vodstvom voditeljice Danijele Čupić, održana je 9. Opća planinarska škola za nove planinare i članove društva.

Polaznici škole imali su prilike odslušati 10 tematskih blokova – uvod u školu, povijest planinarstva, pl. etika, pl. organizacija, pripreme za odlazak u planinu, kretanje i boravak u planinama, opasnosti u planinama i samospašavanje, planinarska oprema, orientacija za planinare, osnovno o alpinizmu, prva pomoć u planinama i vježbe iz prve pomoći, osnove iz speleologije i GPS-a, GSS-u, planinarskim putovima, zaštiti planinske prirode, metereologiji za planinare, ishrani, visko-gorskom planinarenju i ekspedicionizmu.

Osim predavanja polaznici su odradili i 6 tematskih izleta: Samoborsko gorje, Okić - alpinističke vježbe, Terihaji – orijentacija, Srednji Velebit – pećinski park Grabovača, uspon na vrh Kiza i Visibabu te noćenje u pl. domu u Ravnom Dabru, uspon na Risnjak i Snježnik, izlet na Hahliće te su tako stekli uvjete za polaganje završnog ispita.

Pojedini polaznici škole su pisali članke i svoje dojmove nakon svakog tematskog izleta.

Završnom ispitu pristupilo je dvanaest kandidatkinja i kandidata koji su s uspjehom položili sve usmene i praktične testove i zadatke.

Nakon svečane dodjele diploma Hrvatskog planinarskog saveza, okupljeni su se nastavili družiti uz mali domjenak.

Zahvaljujemo Speleološkom klubu Samobor na ustupljenom prostoru za održavanje predavanja i terenskoj obuci, vodičima HPD-a Japetić i instruktorima GSS stanice Samobor na uspješno obavljenom zadatku.

Svim novopostalim planinarama želimo puno uživanja u ljepotama planinske prirode u Lijepoj Našoj i šire!

Ja planinarka

Tekst: Nada Kos; Fotografije: Bojan Horvat

Kako sam završila u planinarskoj školi? Ja, sa svojih 56 godina, ja, koja nikada nisam ni razmisljala o planinama, ja, koja nikada nisam bila ni na Japetiću.

Početkom rujna moj je rođendan. Za poklon sam od djece dobila Pristupnicu za članstvo u Planinarsko društvo Japetić te prijavnicu u Opću planinarsku školu. Možda zato da učinim nešto za sebe, a možda i da me izvuku iz kuće. U početku sam bila skeptična, kako, zašto, što ću ja tamo, jesam li sposobna, bojala sam se. A onda sam jednostavno nazvala Danielu. Ohrabrla me.

Inače sam onako kriomice uvijek pregledavala skripte, web-stranice, događanja i aktivnosti vezane uz Gorsku službu spašavanja (sin mi je član HGSS-a i kao majka sam jako ponosna), pa su mi neki pojmovi iz planinarstva bili poznati.

Predavanja sam doslovno upijala. Povijest planinarstva, Pripreme za odlazak u planinu, Kretnanje i boravak u planinama, Opasnosti u planinama, naravno i sve druge teme, sve mi je bilo izuzetno zanimljivo. Nešto od planinarske opreme sam i vidjela, ali nisam znala čemu služe pojedine sprave i spravice. A tek izleti, oni su mi vrh

doživljaja: Veliki Dol, Okić, Terihajski breg, Pećinski park Grabovača, Velebit – Kiza, Velebit – Ravni Dabar, Velebit – Visibaba, Planinarski pohod Platak – Risnjak – Snježnik – Platak.

U nekim trenucima napora mislila sam da će umrijeti, da dalje ne mogu, ali izdržala sam zahvaljujući vjeri i nesebičnoj pomoći, požrtvovnosti i ohrabruvanjem vodiča, instruktora i ostalih sudionika izleta. I sada na kraju mogu jedino priznati: bilo mi je jako lijepo s vama! Nezaboravno, iskustvo koje će pamtitи.

I naučila sam, naučila sam da planinarstvo pomaze psihičkom i fizičkom zdravlju, da se na rekreativan način stječe tjelesna kondicija. Kroz planinarstvo se proširuju znanja iz povijesti, zemljopisa te upoznaju prirodne i kulturne ljepote zemlje.

I nadasve, naučila sam da su planinari neki novi ljudi: požrtvovni prijatelji spremni na svaki oblik potpore i pomaganja slabijima u datim okolnostima.

Prvi izlet Malih planinara Samobora

Tekst: Maja Štefković

Nakon ideje, želje, dogovora i planiranja, konačno smo u sуботу 29. listopada 2016. krenuli na naš prvi izlet Malih planinara Samobora. Dogovor je bio u 9 sati ispred sportske dvorane kod srednje škole.

Okupilo se nas sedamdesetak – što malih planinara, što onih malo većih kao pratnja. Nakon početnog pozdrava i upoznavanja, dugačka kolona malih i velikih uputila se prema naselju Sv. Helena. Nakon malo cestovnog planinarenja stigli smo u šumu koja nas je vodila do Pušina.

Vrijeme je bilo prekrasno, jesen nam se otkrivala u svoj svojoj raskoši. Vesela kolona ispunila je šumu i polako je uz kraće

odmore, preko Jazbine stigla do Grgosove špilje. Svatko tko je imao želju razgledao je špilju i malo odmorio čekajući da ju svi vide.

Dio grupe se odlučio vratiti autobusom, a dio (uključujući 2 vrtićanca – Luka 4 i Adrijan 3 godine) pješice natrag do Samobora. Put nas je vodio preko Vrhovčaka.

Da bi se mališani u miru zabavili na igralištu, velike smo odveli na malu degustaciju rakije. Mislimo da su svi bili zadovoljni takvim rasporedom.

Sput natrag prema gradu je brzo prošao i već smo oko 14 sati bili u Samoboru.

Jedan prekrasan dan provezen u prirodi uz kretanje i druženje.

Malo veči planinari – Društveni izlet

Društveni izlet u Park prirode Učka

Tekst i fotografija: Antun Pavlin

Društveni izlet na Učku usprkos nepovoljnoj prognozi i bez prevelikog odustajanja u potpunosti je uspio. Četrdeset i dvoje japetićanaca provedeo je nedjelju 20.studenoga u razgledanju nove atrakcije, umjetničko-ekološkog projekta, prvog takve vrste u Hrvatskoj, Land art staze Stražica – Sapačica, na obroncima Ćićarije unutar Parka prirode Učka.

Staza polazi od prijevoja Poklona kroz lijepе šume i pašnjake, izbjiga na čak četiri vidikovca s pogledima na Istru i obronke Učke. Na stazi se nalazi 20 umjetničkih instalacija koje kazuju priču o čovjekovom odnosu prema prirodi. Izvedene su od prirodnih materijala koji s vremenom i zbog njega nestaju i poprimaju različite vizualne forme. Zaustavili smo se ispred svake od njih, a neki planinari dobili su zadatak da pročitaju ili interpretiraju ideju pojedinačnog eksponata. Bilo je veselo i zabavno posebno stoga što se radilo ipak o malo drugačijem druženju s prirodom. Staza je lagana, kružnoga karaktera i dugačka 6,5 km, pogodna za sve uzraste svih kondicijskih spremnosti. Obišli smo je za tri sata zbog zadržavanja uz svaki land art izložak. Treba još spomenuti da projekt umjetničkoga oslikavanja prirode prirodom postoji već više desetljeća u svijetu pa je ova staza jedinstvena i po tome što su takvi vjetrovi počeli putati i po našim planinama.

Po povratku na Poklon skupina nas otišla je na vrh Učke Vojak (1401 m) unatoč jakoj kiši koja je počela padati, a druga manja skupina otišla je na obližnji Crkveni vrh. Pogleda na Kvarner i otoke naravno nije bilo baš kao ni s vidikovaca na land art stazi.

Seniori na Dinari

Tekst i fotografije: Darko Dömötörffy

Uprijevodu latinska riječ senior znači stariji. Ovakvih Latina u našem društvu nema previše, ali su tu. I sam sam neželjeno od strane majke prirode promaknut u tu kategoriju. Malo sam se bunio, ali sam shvatio da ima i to prednost. Nama više nisu bitni vikendi. Planinariti se može svaki dan, a kako bi održali kondiciju tu su ponекad i lagani izleti srijedom. No da se vratim na pravu temu, a to je izlet seniora na Dinaru. Zbog čudnovatog vremena prolongirali smo izlet na Dinaru nekoliko puta i na kraju je izbor pao na ponedjeljak i utorak, jedina uzastopna 2 dana kada kiša nije trebala padati.

Ponedjeljak, autom do Guga i još malo po dosta lošoj makadamskoj cesti do Markovog

groba. Prekrasan sunčan dan, posljednji trzaji jeseni učinili su taj izlet predivnim. Nakon 2h hodanja od auta do doma, u revijalnom tonu popeli smo se na Sinjal, najviši vrh Dinare. Pogledi super čisti. Spust još po danu i jako rani odlazak u krpe i to bez uspavanje. Utorak, nebo su prekrili oblaci. Odlazak do auta uz usputan uspon na Badanj. Novi pogled na Dinaru koja ovaj put ima vunenu kapu na glavi. U blizini auta tuku mitraljezi i još svašta nešto. Ne moram napisati da smo se us.... Silazak autom u Knin i početak kiše. Ovaj izlet će pamtiti upravo po vožnji. Bilo mi je naporno voziti satima po magli u smjeru Knina i po kiši natrag. No prekrasan dan proveden na Dinari je ipak kruna mojih izleta po Hrvatskoj ove godine.

Dolomiti

Tekst i fotografije: Hrvoje Bišćan

Sad već po navici, dok je još debeli snijeg i zima, a nova godina tek prošla, krenula su prva šuškanja o tome kamo ćemo na ljeto. Naravno, nitko nije pomislio na more nego na neku novu planinarsku avanturu. Sjever,jug, istok ili zapad? Odluka je pala da odemo u Dolomite. Ekipa je bila Mirela, Maja, Ivana, Martina, Slaven i Hrvoje. S obzirom da skoro nitko od nas nije bio predhodno u planinarskim pohodima na tom području, i samo planiranje je bio izazov. Martina je prošle godine bila na „produženom“ vikendu tamo pa je preuzela većinu organizacije na sebe. Za bazu je odabran gradić Alleghe koji se nalazi u pokrajini Belluno gdje je i veći-

na planinske skupine Dolomiti smještena.

Logistika je odradila svoje, plan smo imali, volje napreteki krajem sedmog mjeseca zaputili smo se prema Italiji. Smjestili smo se u našoj bazi, slikovitom turističkom mjestušcu na obali istoimenog jezera. Kako često planovi i prognoza nisu najbolji prijatelji, kiša nam je odgodila prvi planinarski pohod. Pa ipak, to nas nije previše zabrinulo te smo proveli dan u obilasku jezera i obližnjeg impresivnog slapa.

Sljedećeg dana sve je sjelo na mjesto i rano ujutro spremni smo za izlet. Naš cilj je na visini od 3152 mnv, ali to i nije toli-

ko strašno jer nas planinske ceste vode prema prijevoju Passo Pordoi 2239 mnv, naše početne i završne točke za izlet na vrh Piz Boe. Krenuli smo zajedno glavnom stazom prema vrhu. Nakon nekog vremena odvaja se put prema ferrati Cesare Piazzetta. Slaven i Hrvoje idu tim zahtjevnijim putem, a cure nastavljaju po *via normale*. Nakon par sati više ili manje muke (kako za koga) srećemo se opet na vrhu puni dojmova. Kružno se vraćamo natrag normalnim putem. Malo po malo dolazimo do prijevoja s kojeg smo startali.

Članak je prekratak da se opiše čak i djelić atmosfere te dojmovi s planine po kojoj smo

hodali. Budući da smo pauzu iskoristili prvog dana, nema odmora. Planiramo se popeti na vrh Tofana di Roses i to ferratom Giovanni Lipella. Put na početku prijeći dno impresivne vertikalne stijene, zaobilazi ju i kroz prokopani tunel stiže na sjeverozapadnu stranu planine. Tu počinje feratta koja vodi gotovo do samog vrha. Tehnički je srednje zahtjevna, ali je izuzetno duga tako da Mirela, Ivana i Maja prije vrha izlaze iz feratte, a Slaven, Martina i Hrvoje produžuju do samog vrha. Ovaj puta smo malo više nego jučer. Vrh Tofane di Roses nalazi se

na 3225 mnv. Srećemo se ponovo na planinarskom domu Rifugio Giussani gdje je rekuperacija više nego dobro došla.

Spust do početne točke je lagan, ali noge su već teške jer je tura potrajala nekih 10 sati. S obzirom na dva dana prekrasnog hodanja, no dugotrajnog, sljedećeg dana odmaramo se u Allegheu uz malo rastrčavanja, šetnje i izvide za naš zadnji izlet. Posljednjeg dana planiramo se popeti na Monte Civetta što je i najbilži od mnogobrojnih vrhova Dolomita s obzirom na mjesto gdje smo smješteni. Naž-

lost, vrijeme se dosta pokvarilo pa su vjetar i snijeg odgodili naš obilazak tog vrha.

Ipak, ukupno gledano, ispunili smo zadalu normu i kako smo zadovoljni s tih pet provedenih dana u čarobnom području Dolomita. Na kraju preporučio bih svakom planinaru da posjeti taj kraj jer iako svi ti vrhovi svojim izgledom i visinom zastraše na prvu, uvijek imaju i svoju „via normale“ kojom se bez velike muke može doživjeti puna snaga i ljepota tog kraja.

Put u Santiago de Compostela

Tekst i fotografije: Gordana Kosmat

Camino de Santiago Frances ili Put svetog Jakova, dugačak 825 km, koju hodaju hodočasnici iz cijelog svijeta. To je pravac koji iz Francuske vodi u Santiago de Compostelu, grad u kojem se nalaze posmrtni ostaci apostola Jakova. Pored Camino Francésa postoje i drugi pravci prema Santigu: engleski, portugalski, katalonski, sjeverni, baskijski kao i još neki pravci. Ipak Camino Francés je najpopularniji od svih. UNESCO ga je 1993. proglašio kulturnom baštinom i u potpunosti to zaslužuje.

Kako u nekoliko riječi opisati 33 dana hoda i 950 km. Camino me je jednostavno pozvao! U tih mjesec dana hodala sam sjevernošpanjolskim pokrajinama Navarrom, La Riojom, Kastiljom s Leonom i Galicijom. U kratko vrijeme organizirala sam sve

što trebam, spakirala se i jednostavno krenula na taj put bez ikakve pripreme. Iz svoje kuće krenula sam pješke, koristeći se javnim prijevozom, autobusom i vlakom. Preko Pariza i Bayonnea stigla na svoje početno odredište s ruksakom koji je težio 22 kg. Na stazu sam krenula 20. lipnja iz Saint Jean Pied de Port iz Francuske. Nakon samo 300 m uspona postalo mi je teško zbog ruksaka. Rekla sam si: Ja to mogu! I tako korak po korak prešla Pirineje i ušla u Španjolsku. Ujutro sam imala tešku upalu mišića. Umorna i zabrinuta, kako će dalje, smogla sam snage i pokrenula se. Bila sam sva natečena. Sunce mi je doslovno ispržilo kožu na lijevoj ruci i dobila sam nekoliko žuljeva. Pukao mi je i dio naramenica ruksaka, što mi je dodatno otežalo raspoređiti težinu na leđima. Gore nije moglo biti. A onda se je i sve oko mene nekako

preokrenulo. Napokon sam mogla u potpunosti uživati u hodanju po prekrasnoj Španjolskoj koja je sve samo ne ravna.

Camino me je promijenio. Naučila sam puno o sebi, o drugima i samom životu. Moje putovanje za većinu je bilo neobično. Na put sam išla sama, spavala vani pod vedrim nebom, po parkovima i šumama. Hranu sam pripremala na malom plinski plameniku, a kupala bih se na fontanama. Većinu vremena provodila sam sama, iako sam na putu stekla puno novih prijatelja - *pelegrina*. Danima bih izbivala iz civilizacije jer sam tako odlučila. Ono što vam mogu reći: nikad se nisam osjećala samom. Osjećala sam anđele i energiju oko sebe koja me je cijelim putem štitila i davala mi sve ono što mi je u tom trenutku trebalo. Nevidljiva ruka pomoći. Na put sam išla iz Zahvalno-

sti prema samom životu koji nam je dan kao dar od Boga. Osjetila sam ljubav i spojila se s prirodom. Zato sam i krenula na tako daleki put. Imala sam sve što mi je bitno da budem to što ja jesam. Krov nad glavom, vodu, zrak, hranu, nešto robe. Bila sam slobodna. Slobodna od civilizacije i nametnutih načina ponašanja koji nas uvjetuju da bismo bili priznati od strane društva.

Nakon 29 dana hoda ušla sam u Santiago de Compostela. U sljedeća tri dana stižem do Fero na rtu Fisster, uzela dan odmora i proslavila svoj 45. rođendan te nastavila još 33 km do Muxie. Sve ono teško bilo je davno zaboravljenog. Ostaju samo lijepa sjećanja, prekrasne uspomene i nada da će ponovo sresti *pelegrinose* koje sam upoznala na Putu. *Buen camino!*

Može i biciklom...

Tekst i fotografije: Vesna Pavlin i Tamara Kalaica

Gogina odluka da krene na opisano putovanje nama (Tama-
ra, Dragec, Viviana, Vesna) zasi-
gurno nije bila čudna jer smo i
sami krenuli krajem srpnja 2016.
na isti put. Nas četvero, bez po-
sebnih priprema, autom smo ot-
putovali preko Slovenije i Italije
do Francuske gdje smo započeli
naš El Camino.

Izbor je bio BICIKLIMA do
Santiaga. To pruža drugačiju
perspektivu i doživljaj El Cami-
na. Stalno susrećete *pelegrino-*

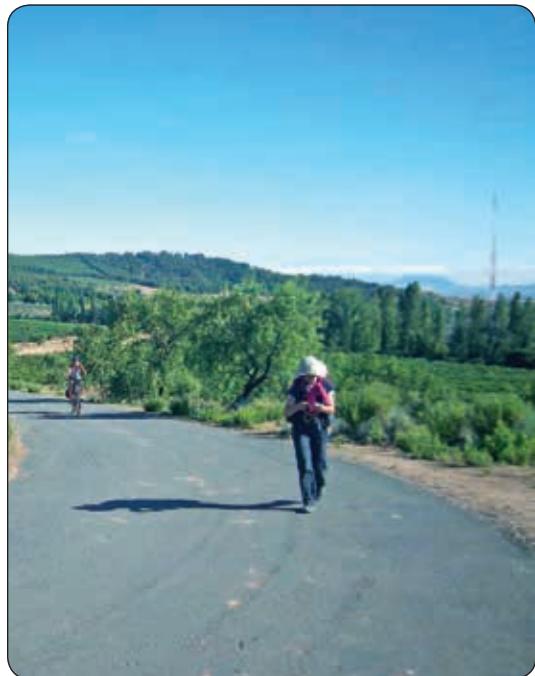
se (pješake i bicikliste), ali to je
vaše osobno putovanje. Na ta-
kvom putu ste sami, ali ne i osa-
mljeni, imate osjećaj organizira-
nosti, no sami kreirate svoj put.
Susreti s pelegrinosima, osjećaj
zajedništva, a opet potpuna in-
dividualnost

Bicikle smo vozili 9 dana, sve
stvari su nam bile u bisaga-
ma (shvatiš da ti u životu treba
jako malo da si sretan), a vratili
smo se vlakom i busom do gra-
dića odakle smo startali i osta-

vili auto. Fenomenalan način da
vam je tijelo u pokretu, a um i
misli smirenji.

Za takav doživljaj vam ne tre-
ba mnogo, ne treba vam ni kon-
dicija, ni puno para, ni previše
vremena (mnogi *pelegrinosi* ho-
daju/bicikliraju u etapama). Ni-
smo čuli da je ikada *pelegrinos*
rekao da se ne želi vratiti na to
putovanje, pa vjerujte ni mi ni-
smo iznimke.

Tatre

Tekst i fotografije: Darko Dömötörffy

U kolovozu nakon boravka u Dolomita pridružio sam se ponovo istoj ekipi kojoj su ovaj put odredište Tatre. Tatre i Dolomiti svako lijepo na svoj način. Dolomiti kao naslovnice najljepših kalendarja čistih linija i boja, Tatre tamnih stijena prepune plavih gorskih jezera i popločenih planinarskih staza. Dolomiti puni ljudi, ali to sve pitko, Tatre - gužvanac na sve strane.

Izlet u Tatre je organizirala Zagreb-Matica, a iz Japetića nas je bilo troje. Četiri prva dana bili

smo stacionirani u Zakopanima u Poljskoj kojoj pripada nešto više od 20% površine Tatri. Ostatak se nalazi u Slovačkoj. U Tatrama ima 25 vrhova viših od 2 500 metara, a najviši je Gerlachovsky štit s 2655 metara. Na putovanju prema Poljskoj i tijekom boravka u toj zemlji obišli smo gradove Brno, Krakov, rudnik soli Wieliczka, imali rafting po rijeci Dunajec, bili na jezeru Morskie Oko (1.395 m) i Crna bara (Czarny Staw, 1.583 m), a popeli se na Swiniču (2.301 m), a neki i na najviši vrh Poljske RYSY (2.499 m).

U preostala četiri dana našeg putovanja tabor je bio u Slovačkoj i to u mjestu Štrbské Pleso. Ovaj puta smo malo više planinarili. Prvi dan je bio Krivan, vrh koji je nacionalni simbol za Slovake kao i Triglav za Slovence. Tko nije bio na Krivanu, nije Slovak. Drugi dan su neki išli na Gerlaha, najviši vrh Tatry na koji se može popeti samo uz vodiča. Ostatak grupe koji nije išao na Gerlachovský štit zadovoljio se obilaskom dva jezera: Popradské pleso (1.500 m) i Veľké Hincovo pleso (1.994 m). Teći dan je bio rezerviran za posjet slapovima u Maloj studenoj dolini.

Došao je dan povratka. Dugo putovanje u Zagreb je razbijeno razgledavanjem Bratislave. To je prvi grad za kojeg sam odmah rekao da je manje lijep od naše metropole. Interesantno je da imena četiri glavna grada smještena na obalama Dunava počinju sa slovom B. Nabrojite ih sami.

Toliko se toga vidi u nekoliko dana da opisivane pojedinih mesta koje smo obišli kao i vrhova nije moguće zbog ograničenja ovog lista no ako želite više saznati kako sam ja doživio Dolomite i Tatre pročitajte tekst na web-stranicama HPD-a Japetić.

Ojstrica

Tekst i fotografije: Darko Dömötörffy

Ojstrica se nalazi u istočnom dijelu Kamniško – Savinjskih Alpa. Sa svojim pyramidastim vrhom se vidi za lijepog vremena i iz našeg Samoborskog gorja. Njena sjeverna stijena, visine 600 metara, pada prema Logarskoj dolini, istočna strana strmo pada u Robanov kot. Sjeveroistočni greben je preko Škrbine povezan sa Krofičkom (2083 m). Južne padine strmo se spuštaju prema dolini Korošice, a na sjeverozapadu je preko sedla Škarje (2141m) i Lučke Brane (2244 m) povezana s masivom Planjave (2394 m).

Unedjelju 17.7.2016. popeli smo se iz Logarske doline na Ojstricu po Kopinškovom putu i vratili se na ishodište preko Škarja. Od Doma Planincev (837 m), popeli smo se strmom stazom kroz šumu do Klemenškove planine gdje se nalazi Koča na Klemenčiću jami (1208 m). Nakon kratkog predaha nastavili smo stazom prema Ojstrici. Na križanju puteva skrenuli smo lijevo po Kopinškovom putu (desno Ojstrica, Planjava in Korošica čez Škarje).

desno stazom koja prijeći strme padine nad Robanovim kotom, i dovodi nas do prvihs osiguranja. Put je dobro osiguran klinovima i sajlama te nakon nekog vremena ponovo izlazimo na greben odakle vidimo Logarsku dolinu i vrhove iznad nje. Nakon uspona po ispostavljenom grebenu, skrenuli smo desno i priječili strmi sipar koji završava na sjevernoj stijeni. Nakon sipara skrenuli smo lijevo i nakon nešto lakšeg penjanja uz poglede, popeli se do vrha Ojstrice.

Vrhovi su bili u oblacima, vjetar se pojačava te pred izlaskom na Škrbinu, između Ojstrice i Krofičke, obukli smo jakne na sebe. Na Škrbini smo skrenuli

Na vrhu se ne zadržavamo predugo, te se vraćamo na ishodište stazom preko sedla Škarje i Doma na Klemenčiću jami.

Triglav čez Plemenice

Tekst i fotografije Bojan Horvat

U subotu, 3.9.2016. plan je bio odraditi neku zahtjevnu turu u Julijskim ili Kamniško Savinjskim Alpama. Prognoza se je cijeli tjedan mijenjala, i uglavnom je bila povoljnija za Kamniške Alpe. Pao je dogovor, polazak u subotu ujutro u 3 sata iz Samobora, i po putu odlučujemo.

Vrijeme se je popravilo za Juliske Alpe, i produžujemo u Mojstramu i dolinu Vrata. Ujutro na parkiralištu u 5,30 sati jedva pronalazimo mjesto za parkiranje. Spremamo se i krećemo, uz Aljažev dom u Vratima (1015 m), na sedlo Luknja (1758 m), čez Plemenice (Bamberg) na Triglav. Vrijeme je odlično, cijelo vrijeme uživamo. Na vrhu nije bila prevelika gužva, polusatni odmor i spust preko Malog Triglava na Triglavski dom na Kredarici (2515m). Zaslужena pivica, kavica, klopa i povratak u dolinu Vrata do Aljaževog doma, putem čez Prag.

Turska gora

U subotu 30.7.2016. uputili smo se u Logarsku dolinu. Ovaj vikend je u Kamniško – Savinjskim Alpama bila poprilična gužva. U koloni planinara smo krenuli od parkirališta kod Koče pod slapom Rinka prema Frischaufovom domu na Okrešlju (1396 m). Bilo je poprilično vruće te je kod doma bilo prikljanje i kratki odmor. Od doma i po siparu do ulaza u Turski žleb (kuloar koji razdvaja Rinke i Tursku goru) sunce je bilo neu-moljivo. Na ulazu u žleb, hladovina od stijena, čak i malo prohладno. U žlebu je prometno u oba pravca. Penjemo se osiguranim putem po desnoj stijeni žleba, i na kraju strmim stepenom izlazimo na vrh Turskog

žleba (2136 m), gdje skrećemo lijevo prema vrhu Turske gore (2251 m). Na vrhu srećemo planinare iz Zaboka te se spuštamo kroz stijenu prema škrbini Kotliči između Turske gore i Brane. Na putu prolazimo kroz „sod-

brez dna“ prirodno okno u stijeni. Penjemo se na pobočja Brane i prijećimo ih do Kamniške koče na Kamniškom sedlu (1864 m). S Kamniškog sedla, preko Okrešlja vratili smo se u Logarsku dolinu.

Poštak, Promina i NP Krka

Tekst i fotografije: Daniela Čupić

Sredinom ožujka 2016., japetićanci su pohodili Poštak (1425 m), lijep razgledan vrh s tri krševite glavice. Najviša točka je mala zaravan, u čijoj se blizini padina počinje naglo obrušavati na sjeverozapadnu stranu. Kažu da je gotovo u cijelosti prekriven prostranim travnjacima, s malo šume i mnogo krških obilježja. Nažalost, te subote, 12.03. 2016. magla je prekrila njegovu ljepotu te smo uživali u usponu bez dalekih vidika, boreći se s burom koja nam je svom snagom udarala u prsa.

Ali, mi planinari ne suprotstavljamo se prirodi, već nastojimo uživati u svakom trenutku provedenom na planini, a kad bivamo uskraćeni za vidike, poklonimo joj se i kažemo: „Doći ćemo mi opet!“ Silazak je bio strelovit, sjurili smo se travnatim padinama nošeni istom burom sve do podnožja za manje od sat vremena. Istoga dana na-

stavili smo put Dalmatinske zagore – na Prominu (1147 m), stigli smo na završnicu natjecanja u planinskom trčanju, *Promina trek*.

U Dalmaciji druga priča: dani već duži, vedro, ugodno i puno toplijeg nego u Lici te smo iskoristili dan i krenuli prema vrhu Čavnovka. Staza vodi istočnom stranom planine a nisko raslinje omogućuje pogled u daljinu preko Petrovog polja sve do Dinare. Sunce je već zalazio, a nama se ne ide... sve do posljednje zrake južnog sunca. Nakon večere, u prekrasnom domu, domaćini i mi spontano smo se družili uz vino i gitaru dugo u noć.

Nedjelja. Jutro u planini uvijek je prekrasno.. Jedan po jedan, izlazili smo iz krevetā, pospani, ali puni elana. Netko kavicom, netko nečim drugim nastojali smo se razbuditi i pripremiti za novi doživljaj. Silazimo u selo Trbounje te preko Miljevačkog platoa stižemo do otoka Visovca na rijeci Krki odakle krećemo Poučno pješačkom stazom: Stinice – Roški slap – Oziđana pećina koja svojom ljepotom i atraktivnošću nema dostoјnu konkureniju u Hrvatskoj. Poput staze Skradinski buk, to je biološko-geološka poučno-pješačka staza. Proteže se od Stinice iznad tjesnaca Među gredama do Oziđane pećine iznad Roškog slapa i vodi oko cijelog Roškog slapa. Njen središnji dio je biološko-geološka kružna staza oko Roškog slapa duga 1360 metara. Dovršena je 2006. godine kada je izgrađen drveni most preko najljepšeg dijela Roškog slapa – njegovih bisernih ogrlica.

Najzanimljiviji dio staze Roški slap su stepenice sa 700 skala! Stotinu ih je u močvarnom dijelu, daljnijih 550 okomito vodi do Oziđane pećine te još 50 do parkirališta iznad Oziđane pećine. Staza je izgrađena 2012. godine i treba je vidjeti ako zbog ničeg drugog onda barem zbog toga što je riječ o građevinskom poduhvatu kakav se rijetko viđa. Ukupna dužina staze je 8,5 km, nadmorske visinske razlike 176 m. Iako je sunca bilo u kratkim vremenskim razdobljima, boja krške rijeke i njenog zelenog pojasa su nas ostavile bez daha.

Svi na Klek!

Tekst: Vesna Pavlin; Fotografije: Bojan Horvat

Što nas je sve u nedjelju 30. listopada motiviralo da krenemo na izlet? Odlična prognoza, pomicanje sata, dobra volja, ugodno društvo.... vjerujem sve pomalo. Nas 30 krenulo je iz Samobora do Ogulina gdje smo stigli taman na jutarnju kavu – zgodno mjesto, dobra kava. Ne žureći i čekajući da malo zagrije, nastavili smo do polazne točke - Kneje.

Put vodi kroz šumske obronke i široke proplanke, a vidik je prekrasan. Do spajanja puta sa

stazom koja dolazi od Bjelskog trebalo nam je ugodnog hoda manje od 1,5 sat. Do doma nije daleko, pola sata laganog uspona šumom. Grupa je bila osvježena novim članovima i školarcima, što je članovima s dužim stažem hodanja izuzetno draga i neobično zadovoljstvo.

Ispred doma nam je bio dovođen kratak odmor i nastavili smo uspon do vrha Kleka. Što vam više treba da budete zadovoljni osim pogleda i lijepog vremena.

Povratak s vrha bio je malo brži jer vam se, kao i obično, u glavi roje neobične misli – pivo, hrana, odmor... Na spustu smo nalađeli na naše male i velike prijatelje: Branku i obitelj Tot. To je dobar stav: od malih nogu prema velikim brdima.

Na parkingu smo se razišli s različitim idejama pa su neki svratili na palačinke u isti kafić, neki su produžili u potrazi za zimnicom (krumpir, zelje), a neki pravac kući.

Turno skijanje u HPD Japetiću

Tekst i fotografije: Bojan Horvat

Turno skijanje je oblik gibanja po predalpskim i alpskim područjima, koja su zbog količine snijega, bez turnih skija teže dostupna. Turno skijanje je po terenu, izvan uređenih skijališta, dok alpsko skijanje znači vožnju po uređenim skijalištima. Turne skije nam olakšavaju kretanje kod velikih količina snijega kod uspona i kod spusta te omogućuju sigurnije i brže kretanje. Na taj način lagano skratimo vrijeme potrebno za uspon do vrha, i silazak s njega, mada cilj turnog skijanja nije samo osvajanje vrhova. Dobro znanje alpskog skijanja je osnova za sigurno i ugodno turno skijanje zbog neuređenih terena i raznovrsnog snijega.

Turno skijanje zahtijeva skije s posebnim vezovima, koji omogućuju dizanje pete kod hodanja sa skijama, odnosno fiksiranje pete kod spusta,

tzv. „cucke“ koji se učvršćuju na skije i omogućuju nam da se skije ne kližu unazad kod uspona te turne pancerice. Uz tu oprema, potrebna je i sva ostala oprema koja se nosi po zimi u visoko gorje; cepin, dereze, lavinska oprema...

U HPD-u Japetić, osim članova HGSS Samobor, ima još planinara koji se bave turnim skijanjem, a i svaku godinu pridruži se par novih. Uz nekoliko kraćih tura u Samoborskom gorju i Gorskom kotaru, uglavnom se turno skijalo u Karavankama i Julijskim Alpama. Tri puta smo bili na Begunjščici i terenima oko Zelenice, dva puta na Viševniku iznad Pokljuke i dva puta na Kredarici. Vrijedno je spomenuti da su Željko Batinović-Bambi i Božo Nikl, u jednom danu popeli se ne samo do Kredarice, nego još uz to zimskim usponom popeli se i spustili s Triglava, a zatim s Kredarice, spustili skijama nazad u dolinu Krme. ☺

Alpski izleti članova HPD-a Japetić u 2016.

Tekst i fotografije: Bojan Horvat

U protekloj 2016. godini, nakon dugo zadržanog snježnog pokrivača u Alpama, članovi HPD „Japetić“, su prešli sa domaćih brda, u nešto više gorje. Najблиže su nam i najposjećenije Slovenske Alpe, ali bilo se i u Dolomitima i Visokim Tatrama. To su bili izleti na kojima je bio manji broj planinara, zbog zahtjevnosti i promjenjivih vremenskih prilika. Donosimo Vam pregled održanih izleta u viša gorja u protekloj godini:

Svibanj

Goli vrh (1787m) Kamniško – Savinjske Alpe i Virnikov Grintovec (1654 m) Karavanke – polazište iz Jezerskog i Ravenske Kočne – 5 članova

Storžič (2132 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Mače – čez Kališče – Storžič) – 3 člana

Lipanj

Stol (2236 m) Karavanke (Valvasorjev dom pod Stolom – Stol; Zabreška pot i Žirovniška pot) – 4 člana

Srpanj

Mala Mojstrovka (2332 m) Julijske Alpe (Vršič – Mala Mojstrovka – Hanzova pot) – 12 članova

Križevnik (1909m) – Veliki vrh (2110 m) Kamniško – Savinjske Alpe (planina Ravne – planina Polšak – planine Ravna) – 4 člana

Ojstrica (2350 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Logarska dolina – Kopinškova pot – Ojstrica – čez Škarje – Logarska dolina) – 5 članova

Montaž/Jôf di Montasio (2753 m) Julijske Alpe (Pecol – Montaž čez Pipanovo lestev) – 4 člana

Turska gora (2251 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Logarska dolina – Okrešelj - Turski žleb – Turska gora – čez Kotliče – Kamniško sedlo – Okrešelj) – 5 članova

Kolovoz

Piz Boe (3152 m) Tofana di Rozes (3225 m) Dolomiti (Alleghe – Passo Pordoi) – 6 člana

Swinica (2.301 m) Poljski Rysy (2.498 m) Slovački Rysy (2.503 m) prijevoj Vaha (2.339 m) Gerlachovský štit (2655 m) Visoke Tatre – 3 člana

Dolgi hrbet (2473 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Jezersko – Češka koča – Dolgi hrbet – Kokrsko sedlo – Suhadolnik) – 4 člana

Ojstrica (2350 m) Lučka Brana (2244 m) Planjava (2392 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Logarska dolina – Kopinškova pot – Ojstrica – Lučka Brana – Planjava – Kamniško sedlo – Okrešelj – Logarska dolina) – 3 člana

Rutarska Trenta – Bavšica Julijske Alpe (Vršič – Rutarska Trenta – sedlo Kanja – planina Bukanik – Bavšica – Planina Bala – Prevala – Čez Brežice – Škrbina Za gradom – Zavetišče pod Špičkom – Vršič) – 2 člana

Triglav (2886 m) Julijske Alpe (Aljažev dom v Vratih – Luknja – Triglav čez Plemenice – Kredarica – Aljažev dom v Vratih čez Prag) – 4 člana

Grintovec (2558 m) Jezerska Kočna (2540 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Jezersko – Češka koča na Spodnjih Ravneh – Jezerska Kočna po Kremžarjevi poti – Grintovec - Češka koča na Spodnjih Ravneh po Frischaufovi poti – Jezersko) – 5 članova

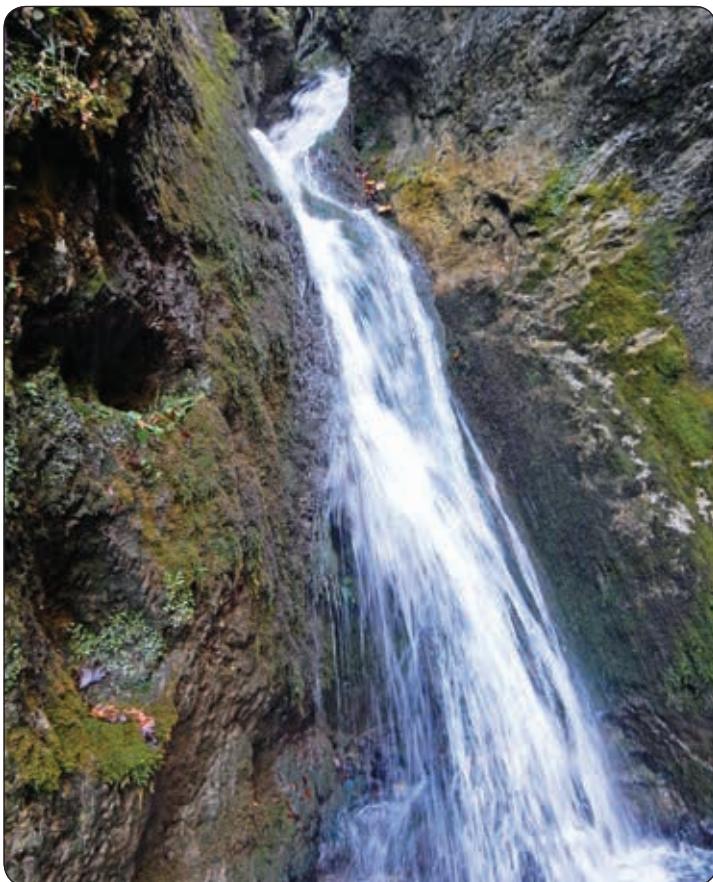
Rujan

Martuljški slapovi Julijske Alpe (Gozd Martuljek – Donji Martuljkov slap – Gornji Martuljkov slap) – 4 člana

Storžič (2132 m) Kamniško – Savinjske Alpe (Dom pod Storžičem – Storžič skozi Žrelo – Dom pod Storžičem čez Škarjev rob) – 4 člana.

Prije 90 godina su planinari otkrili Cerinski vir

Tekst: Zdenko Kristijan; Fotografije: Bojan Horvat

Cerinski vir je je najveći i naj-slikovitiji slap u Samoborskom gorju. Nalazi se u uskoj dolini strmih strana kojom teče potok Javorec. Voda se spušta u kaskadama s visine od 14 metara.

Samoborskim planinarima do 1927. godine nije bilo poznato da u Samoborskom gorju postoji neki slap. Na izletu 6. ožujka 1927. članovi HPD-ove podruž-

nice „Japetić“ iz Samobora, Stjepan Šoić (predsjednik), Viktor Matota (tajnik), Franjo Kuhar i daci Tona Šoić i Zvonko Znika su otkrili Cerinski vir.

Lipovečkom dragom su hodali malo po pruzi šumske željeznice a malo cestom do žičare (kod Šoićeve kuće) kojom se transportiralo ogrjevno drvo s Japetića. Krenuli su uzbrdo uz ži-

čaru do gornje utovarne postaje uz koju je bila „Mesićeva kuća“. Bili su i na vrhu Japetića. Nakon ručka u kući i kave (!) na predsjednikov prijedlog krenuli su lijevo vododerinom i spustili se do potoka i njime nizvodno. Stigli su do zapreke, gdje se potok ruši niz stijenu.

Krenuli su za predsjednikom desno po šumi držeći se za drveće i šiblje na vrh stijene i ugledali su vodopad. Bili su ushićeni otkrićem. Spustili su se oprezno do podnožja slapa i potokom nizvodno stigli do Mike Dumića, vlasnika gostionice „K planinaru“ u Smerovišću. Pitali su ga a on im je odgovorio: – Kak ne, to vam ni niš takvega, to su Cerinski viri!

Podružnica je već 25. ožujka organizirala prvi službeni društveni izlet na Cerinski vir, a iste godine je markiran put od Dumića do Cerinskog vira. Slap Cerinski vir je tih godina bio atrakcija i posjetilo ga je mnoštvo planinara i izletnika. Spomenuto je da od Samobora preko Hamora i Smerovišća ima 2 sata hoda do slapa.

Sljedeće godine Podružnica kupuje od domaćih vlasnika dvije parcele uz sam potok i temeljito uređuje okoliš Cerinskog vira, postavlja stol i klupe, proširuje prostor pod samim slapom a uređuje se i staza koja vodi iznad slapa.

Iz izvještaja Podružnice za 1936. doznajemo da je markiran put od Cerinskog vira preko Velikog Lipovca do Šoićeve kuće. U planinarskoj karti Samoborskog gorja izdanoj 1937. vidi se da je markiran i put od slapa do Japetića.

Zadnji dio staze do podnožja slapa uz potok trebalo je svakih par godina popravljati zbog bujica ili urušavanja strme padine. Uradeno je to 1938. a nastavila je i Omladinska sekcija PD „Japetić“ sedamdesetih godina prošlog stoljeća. I kasnije je bilo više obnova pristupa i okoliša slapa. Markacijska sekcija našeg društva je 2015. prokrčila stazu uz potok do podnožja slapa i obnovila markacije od Smerovišća do Cerinskog vira.

U ljeto 2015. HPD „Sv. Patrik“ je nakon višegodišnje gradnje otvorio u donjoj Cerini planinarski dom i nazvao ga „Cerinski vir“ (311 m). Dom je otvoren svaku subotu i nedjelju. Put od doma prema Japetiću ima kratku zahtjevnu dionicu od 5 min uspona, od podnožja do iznad slapa Cerinski vir, koja mnogim planinarima onemoguće daljni uspon. Da ne ostanu „slijepo crijevo“ tijekom 2016. „Sv. Patrik“ je organizirao markiranje puta preko sela Veliki Lipovec do oštrog zavoja, odakle se postojećim markiranim putem može krenuti prema Japetiću i Sv. Bernardu ili nizbrdo do autobusnog stajališta u Malom Lipovcu i parkirališta kod Šoićeve kuće.

Od Smerovišća (Dumić) do doma ima 30 min hoda. Zbog ograničene mogućnosti parkiranja u Smerovišću, 700 m cestom prema Malom Lipovcu je novo polazište za dom s mogućnošću parkiranja uz cestu. Novim markiranim putem do doma „Cerinski vir“ ima svega 20 minuta. Sva križanja su obilježena novim putokaznim pločama.

U višednevnoj radnoj akciji između doma i podnožja slapa članovi HPD „Sveti Patrik“ očistili su korito potoka od granja, postavili dva drvena mosta i izgradili dio puta koji je voda potkopala. Staza je proširena i time je olakšan prilaz planinarama i izletnicima do Cerinskog vira.

Daljinat od Pl. doma „Cerinski vir“

Slap Cerinski vir ... 15 min.

Pl. dom „Žitnica“ na Japetiću preko Cerinskog vira ... 2h

Veliki Lipovec ... 25 min.

Pl. dom „Žitnica“ na Japetiću preko Velikog Lipovca ... 2h 15 min.

Gostinjac „Sv. Bernarda“ preko Velikog Lipovca ... 2h 15 min.

Mali Lipovec (bus) i Šoićeve kuća preko Velikog Lipovca ... 1h

Do ceste Smerovišće – M. Lipovec ... 15 min.

Smerovišće (bus kod Dumića) ... 20 min.

Hrvatska planinarska obilaznica 2016.

Tekst: Zdenko Kristijan

Hrvatska planinarska obilaznica (HPO) ima 6 priznanja: brončana značka za 25 vrhova, 50 za srebrnu i 75 za zlatnu značku. Za 100 obiđenih vrhova prima se posebno priznanje, za 125 visoko i za 150 najviše priznanje HPO-a.

Do sada je 44 naših članova na popisu obilaznika HPO-a.

Članovi HPD-a Japetić primili su u 2016. deset priznanja HPO-a (do 7.12.2016.):

- Kristina Krznar – srebrna i zlatna značka, posebno priznanje
- Radisav Aleksić – srebrna značka
- Ljiljana Šabić, Slavko Pandak i Darko Čebuhar – posebno priznanje
- Viktorija i Zvonimir Molan – visoko priznanje
- Zdenko Kristijan – najviše priznanje

Iz drugih društava Samobora i Sv. Nedelje:

- HPD Sv. Patrik Samobor – Iva i Tomislav Martinnelli – brončana značka
- PD Pinklec Sveta Nedelja
- Vesna Mikac, Sara Sinno Dominik Turk – brončana značka
- Zoran Jurišan – zlatna značka

Hrvatske planinarske kuće 2014. – 2016.

U Hrvatskoj je 186 planinarskih kuća (skloništa, kuća i domova). Iz Japetića je 34 člana na popisu obilaznika planinarske obilaznice Hrvatske planinarske kuće. U zadnje tri godine naši članovi su primili ova priznanja ove obilaznice:

- 2014. Ljiljana Šabić – Plava značka (75 kuća) i Zlatna značka (100 kuća)
- 2015. Ružica Šabić – Posebno priznanje za 125 kuća
- 2016. Kristina Krznar i Frane Marković – Zelena značka (25) i Bijela značka (50 kuća)
- Kristina Mihalić – Posebno priznanje za 125 kuća

Samoborska obilaznica 2016.

U 2016. Samoborsku obilaznicu obišlo je 62 planinara. Najviše iz HPD-a Sveti Patrik iz Samobora, njih 40., koji su Samoborsko gorje obilazili 2015. a ovjerili su dnevnike početkom 2016. Zatim slijedi Japetić sa 6 obilaznika.

Po dva obilaznika imaju Zagorske steze iz Zabok, Pinklec iz Svetе Nedelje, Kunagora iz Pregrade i PD PIT iz Beograda. Po jedan obilaznik je iz ovih društava: Planinorci Zagreb, PK Scout Samobor, Petehovac Delnice, Jastrebarsko, Sljeme Zagreb, Ludbreg, Sv. Rok Sveta Nedelja, a jedan obilaznik nije član nekog društva.

Članovi HPD-a Japetić koji su obišli Samoborsku obilaznicu:

- Petra, Filip i Roko Vuksanović, Branka Milenković, Elias Mihalić i Đurđa Šobot

Iz drugih društava iz Samobora i okoline:

- Iz PK Scout, Samobor – Boris Davčev
- PD-a Pinklec Sveta Nedelja – Vesna Mikac i Dominik Turk
- PD-a Sv. Rok, Sveta Nedelja – Ljerka Katanec

Prodaja dnevnika Samoborske planinarske obilaznice

Dnevnik možete naručiti na e-adresi:

zdenko.kristijan@gmail.com, tel.: 01/3362-886 ili pismom na adresu: HPD Japetić, p.p. 31, 10430 Samobor. Dnevnike šaljemo poštom!

U Samoboru se dnevnik može kupiti:

- Prodavaonica suvenira Trešnja Okićka na Trgu kralja Tomislava 14 (vl. Petra Sovulj) Radnim danom dvokratno, subotom od 9 – 13 h
- Samoborski muzej, subotom 10 – 14, nedjeljom 14 – 17 h, ljeti do 19 h
- Na planinarskom sastanku, četvrtkom od 20 sati u prostorijama društva, Starogradska 15
- U Zagrebu dnevnik se može kupiti ili naručiti na tel.: 01/4823 624:
- Ured Hrvatskog planinarskog saveza, Kozarčeva 22, radnim danom 8 – 15, ponedjeljkom do 17 h

Turistička karta Parka prirode Žumberak - Samoborsko gorje

Tekst: Zdenko Kristijan

Javna ustanova Park prirode „Žumberak-Samoborsko gorje“ izdala je Turističku kartu u kolovozu 2016. u mjerilu 1:50 000. *Mak usluge* je izradila i dizajnirala kartu veličine 82 x 53 cm, sklopljena 17,5 x 12 cm, što je praktično za nošenje. Karta se dijeli besplatno, a u Samoboru se može dobiti u uredu Turističke zajednice grada Samobora na Trgu kralja Tomislava.

Planinare zanimaju markirani putovi do pl. domova i vrhova. Iako je izdavačima ponuđena suradnja na ažuriranju stanja markiranih putova, karta je tiskana bez tih izmjena. Opis planinarskih domova je primjeren, ali su u karti ucrtani na način koji nije pregledan.

U karti su uvršteni markirani putovi kojih više nema. Kao primjer navodimo dva markirana puta, ucrtana u karti koja iz Stojdrage vode do granice sa Slovenijom. Budući da prijelaz preko „zelene“ granice nije dozvoljen, tih markiranih putova nema na terenu zadnjih 20 godina. Postoje putovi koji su nedavno markirani, ali nisu ucrtani u karti, kao put koji iz Planinarskog doma Cerinski vir vodi preko Velikog Lipovca i do postojećeg puta prema Japetiću. Neki vrhovi zanimljivi za planinare nisu ucrtani, kao Popovdolska pećina i Pljovica. Dobili smo dobro dizajniranu kartu s nedovoljno kvalitetnim sadržajem!

3. Šojkina zimska liga

Tekst: Lovorka Alić; Fotografije: Lovorka Alić i Bojan Horvat

KCIPT Samobor u suradnji s HPD-om Japetić i ove je godine organizirao zimsku trail ligu popularnog naziva „Šojkina zimska liga“. Ugodan ambient planinarskog doma Šoićeva kuća bio je start i cilj lige, gdje su se sudionici mogli okrijepiti te uz pucketavu vatrlicu i topli čaj ugrijati nakon zimskih radosti po planinskim stazama.

Treća po redu Šojkina zimska liga sastojala se od 15 kola u trajanju od 14.11.2015. do 20.02.2016. U tom periodu izmijenila su se sva godišnja doba i vremenski uvjeti. Imali smo prekrasne sunčane subote koje su rezultirale pregrštom novih rekorda, pa smrznute i snježne idile, a bome i bljuzgu i mokre noge. A najzapamćenije će ostati fašničko kolo kojem nije mogao odoljeti niti sam Prince Šašnik!

Kao i prošle dvije godine, trkači i hodači mogli su izabrati jednu od dvije lijepo tehnički zahtjevne staze. Duga staza od 14,2 km sa 760 m uspona, i kratka staza od 9,5 km sa 450 m uspona. Staze su ovaj put bile dobro označene tako da nije bilo gubljenja, čak ni kod fatalne bukve Fulalice.

Ligu u brojkama najbolje je predstavio Željko Oreški predsjednik Kluba cestovnog i planinskog trčanja Samobor, koji je u dogovoru s HPD-om Japetić preuzeo organizaciju Šojkine zimske lige od ove sezone.

„**Nastupilo** je preko 320 različitih natjecatelja tijekom 15 subota na našoj Šojki na dvije prekrasne, najljepše staze, u ženskoj i muškoj kategoriji...ili još malo brojki ... 436 startera na dugoj i 801 na kratkoj, ukupno 1237!!!“

A pazite sada ovo: pretrčali smo ukupno 13800 kilometara, što je jednako najduljim udaljenostima koje zrakoplovi mogu preletjeti odjednom, kao npr. od New Yorka do Hong Konga, ili od Dubaia do Houstona, ili od Los Angelosa do Abu Dhabija!

A tek uspon ... ljudi ... popeli smo 691810 metara ... svi najviši vrhovi svijeta odjednom ... ili 80-ak puta najviši od njih!!!

Najvažnije od svega, ta, u prosjeku 82 sudionika po kolu su uživali i činili to tako da je preko 60 njih skupilo 10 i više kola sudjelovanja!“

A evo i kakvi su ukupni rezultati 3. Šojkine zimske lige. U samom vrhu i ove godine u ženskoj konkurenciji su zablistala već poznata imena iz HPD-a Japetića, Mirjana i Vesna, kao pobjednice svaka na svojoj stazi! Mirjana već treću godinu za redom osvaja postolje, a po drugi put zlatnu medalju na dugoj stazi!

Duga, žene: 14,2 km sa 760 m uspona

1. Mirjana Klarić
2. Antonija Jandrečić
3. Lovorka Alić

Rekord staze: Maja Marukić 1:22:27

Duga, muški: 14,2 km sa 760 m uspona

1. Nikica Smolić
 2. Jože Župan
 3. Boštjan Zlobko
- Rekord staze:** Nikola Špoljar 1:08:07

Kratka, žene: 9,5 km sa 450 m uspona

1. Vesna Pavlin
 2. Tina Gjoni
 3. Ivana Halapir Svtan
- Rekord staze:** Mirja Pavić 0:56:47

Kratka, muški: 9,5 km sa 450 m uspona

1. Željko Paver
 2. Albert Kranjc
 3. Dubravko Paver
- Rekord staze:** Nikica Smolić 0:45:03

Osim ukupnih pobjednica i pobjednika, koji su nagrađeni medaljama i prigodnim darovima da-

režljivih sponzora, medaljama su se okitili i najbolji sudionici u svakoj starosnoj kategoriji.

Posebno treba spomenuti dvojicu trkača kojai su nastupila na svih 15 kola lige. To su Edvard Doljak na dugoj stazi i Dubravko Paver na kratkoj stazi. Također, tata i sin Paveri su ponovili identičan trijumf od prošle sezone - tata zlatan, a sin - brončan na kratkoj stazi! Na moju veliku žalost, ovo je zadnja sezona Šojkine zimske lige na ovoj stazi. Nadamo se da će nova lokacija barem upola doći popularnost i toplinu, i koliko-toliko pokušati zamijeniti neodoljivi šarm Šoićeve kuće.

Detaljnije o ukupnim rezultatima te pojedinih kolu lige možete naći na mrežnim stranicama HPD-a Japetić i KCIPT Samobor.

<http://hpd-japetic.hr/sojka-trek-3>

<http://kciptsamobor.hr/3-sojka-zl>

Šojka Trek & Trail 2016.

Tekst i fotografije: Lovorka Alić

U subotu 11.06.2016. održan je 4. Šojka Trek & Trail u organizaciji HPD-a Japetić. Start i cilj svih utraka bio je kod planinarskog doma Šoićeva kuća, koja je samo za ovu priliku po zadnji put otvorila svoja vrata i ugostila Japetićance, orientaciste, trekere, trkače i zaljubljenike u naše Samoborsko gorje.

U ponudi su bile 2 utrke:

- **Šojka TREK**, dužine 33 km, po neoznačenoj stazi, sa zadanih 12 kontrolnih točaka i limitom od 9 sati
- **Šojka TRAIL**, dužine 14 km, po označenoj stazi i limitom od 4 sata.

Kao ukupni pobjednici, medaljama su se okitili:

Šojka TREK, žene:

mj.	Prezime	Ime	Kat.	Klub/Škola/Tim	Cilj - Vrijeme
1.	Županić	Daria	ŽS	AK Jastreb 99	6:16:16
2.	Rosandić	Jelena	Ž50		6:56:25
3.	Horvat	Nikolina	ŽS		7:13:24

Šojka TREK, muški:

mj.	Prezime	Ime	Kat.	Klub/Škola/Tim	Cilj - Vrijeme
1.	Levičar	Marko	MS		3:40:12
2.	Pučar	Zdenko	MS	AK Jastreb 99	4:00:08
3.	Budek	Leo	M30	IRŠ	4:27:00

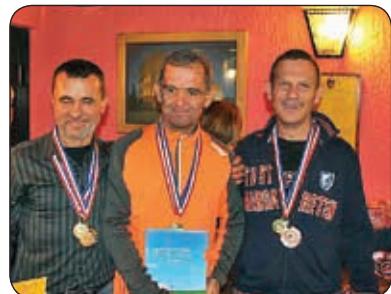
Šojka TRAIL, žene:

mj.	Prezime	Ime	Kat.	Klub/Škola/Tim	Cilj - Vrijeme
1.	Jandrečić	Nola	ŽS	KCIPT Samobor	1:28:56
2.	Nežmahanen	Barbara	Ž30	IND	1:33:00
3.	Grandavec	Zdravka	Ž30	Bk Lastavica	1:33:42

Šojka TRAIL, muški:

mj.	Prezime	Ime	Kat.	Klub/Škola/Tim	Cilj - Vrijeme
1.	Paver	Dubravko	M30	Kcipt Samobor	1:12:31
2.	Konosić	Željko	M40	AK Jastreb 99	1:13:08
3.	Barić	Hrvoje	MS		1:13:40

Potpune rezultate po stazama i kategorijama možete naći na web stranici <https://www.stotinka.hr/hrv/dogadjaj/169>

Sudjelovanje na tečaju za omladinske voditelje, Bavšica, Slovenija

Daniela Čupić

Ono što sam vidjela na seminaru u Bavšici zaista me motiviralo da intenzivno počnem razmišljati kako slično pokrenuti i u Hrvatskoj.

Već na Susretu planinarskih voditelja djece i mladih na Omanovcu, u studenom 2015. uvjерila sam se da postoji mnoštvo aktivnih ljudi u planinarskim društvima diljem Hrvatske koji svojim entuzijazmom i predanošću organiziraju male planinarske škole i vode djecu u planine, ali svaki na svoj način, što je svakako bolje nego da se ne radi uopće. Međutim, uvijek se postavlja pitanje: što se dogodi kad ti pojedinci prestanu sa svojom aktivnošću iz bilo kojih razloga (zdravlje, dob i sl.)? Dakle, kod nas se vrijedno radi na animiranju djece u planinarstvu, ali nam nedostaje sustav. Djeca vole i trebaju pokret, a uče kroz igru. To je osnovna premissa.

Planinarenje nudi kretanje, boravak i snalaženje u prirodi, osamostaljivanje te, naravno, druženje. To je druga premissa. Slovenci su iz ove dvije premissi načinili SUSTAV.

Planinarska društva organiziraju TABORE za djecu na kojima rade po istom modelu:

- organiziraju planinarsko - edukativne ture;
- uče orientaciju
- uče osnove alpinizma
- upoznaju se s opremom
- educiraju se o zaštiti prirode
- organizirano druže osmišljavajući igre razrađene za građenje odnosa među djecom po fazama te organizirajući natjecateljske igre

Nakon toga organiziraju seminare za djecu koja su prošla više tabora iz kojih regрутiraju nove voditelje mladih koji opet organiziraju tabore. Na takvom seminaru smo bile na tri. Ono što me najviše dojnilo su teme druženje i zabava te retorika.

Kad se sve sagleda, logično je zašto mladi vode mlade: zato jer mladi voditelji pružaju dobar roll model mladima, koji se poistovjećuju s njima i lako preuzimaju vodstvo te se tako princip ponavlja iz generacije u generaciju (u Sloveniji već 60 godina).

Maja Štefković

Seminari za mladinske voditelje koje je naše malo hrvatsko izaslanstvo pohodilo trajao je devet dana. Možda se nekome to čini puno (ili malo), ali najbitnije je kvalitetno, korisno i smisleno upotrijebiti to vrijeme. Puno toga ovisilo je o vremenskim prilikama. Naprimjer, umjesto predviđene kraće ture imali smo aktivnosti u oko kuće. Osim raznih igara koje su bile stalno prisutne, održano je predavanje što raditi u svojim društvima s djecom. Predstavljene su razne aktivnost, a zatim je svatko morao osmisli što bi radio s djecom te se u gru-

pi detaljno razvijala jedna od tih ideja. Na kraju je predstavljeno šest gotovih ideja koje se mogu dalje provesti ili razraditi. Odlično je što se one vraćaju u društva s planom. Dakle, nema izgovora!

Bili smo na tri (odnosno četiri) vrha. Prva tura na vidi-kovac kotu 1313 (dreizehn dreizehn). Osim hodanja, odmah su i pokazivani načini vođenja grupe, na što treba obratiti pozornost i kako bi se trebalo postupiti s djecom u određenim situacijama. Za drugi izlet sudionici su mogli birati malo lakšu turu na Kanju ili zahtjevniju na Briceljk. S obzirom na popodnevne nevijhte, buđenje je bilo u 4, a polazak prije 5. Zadnja tzv. ispitna tura je bila preko ferate do prevoja, zatim na vrh Plešive i povratak do Bavšice. Za ispitnu turu svatko je morao voditi određeni dio puta te primijeniti sva znanja koja je stekao da bi uspješno vodio grupu.

Teorijska predavanju su bila više-manje klasična kao i u planinarskim školama, ali je bilo puno više praktičnih primjena tih znanja. Tako smo igrali igru koja traje 2-3 sata, no kroz razne postaje i zanimljive zadatke prođe se sve teorijsko znanje u praktičnoj primjeni. U blizini doma postoji kratki učni poligon koji se sastoji od penjanja i spuštanja po ferati. Učili smo kako pravilno koristiti opremu i kretati se po takvom terenu. Nakon jednog popodnevnog kupanja u Koritnici (pritoka Soče), put natrag do doma tražili smo po kartu bušeci orijentacijske oznake. Podijeljeni u grupe moralni smo pronaći 8 točaka. Inače put od kojih sat vremena prošao je u zabavi i svladavanju orijentacijskih znanja. Večeri smo provodili u zajedničkim prostorijama ili oko logorske vatre. Gitara je uvijek negdje blizu, kao i pjesmarica mladinske komisije (ideja!) za nas koji se ne snalazimo najbolje sa slovenskim.

Bilo je predivno gledati kako mladi ljudi uče mlađe raditi s djecom. Stvaranje prijateljstava, dijeljenje znanja i ideja ostalo je vjetar u leđa svima, a sretanje poznatih lica u planinama kada to najmanje očekuješ najljepša uspomena. Ne kaže se uzalud da na mladima svijet ostaje. Bilo bi prekrasno takva iskustva dijeliti s našim mladim ljudima. Pa, vrijeme je da se i kod nas krene!

Fotografija: Danijela Čupić

Plan izleta 2017.

14. 1. 2017.	Platak – skijaško-planinarski izlet	srednje teško	Bojan Horvat
12. 2. 2017.	Valentinovo na Plitvicama – autobusni izlet	lagano	Tamara Vesna/Vesna Pavlin
18. 2. 2017.	Mali planinari – Japetić	lagano	Maja Štefković/Daniela Čupić
19. 2. 2017.	Slani Dol-Vilinske jame-Noršić Selo-Gostinjac-Slani Dol (SO KT12, KT13)	lagano	Darko Dömötörffy
23. 2. 2017.	Skupština društva		Izvršni odbor
5. 3. 2017.	101 žena na Japetiću	zabavno	Tamara Kalaica
12. 3. 2017.	Špilja Lokvarka, Bjelolasica	srednje teško	Darko Dömötörffy
18. – 19. 3. 2017.	Triglav	zahtjevno	Branka Fabek/Mirjana Klarić
26. 3. 2017.	Plešivica-Gajev kamen – Samoborska obilaznica (KT3,KT4)	lagano	Kinga Nuić
2. 4. 2017.	Stojdraga-Kravljak-Koretići-Noršić Selo (SO KT 15, KT16)	lagano	Darko Dömötörffy
8. 4. 2017.	Mali planinari - Okić	lagano	Maja Štefković/Daniela Čupić
9. 4. 2017.	Platak-Jelenc	srednje	Milan Šoštarić
17. 4. 2017.	Tuščak – Samoborska obilaznica (KT 17)	lagano	Branka Fabek
22. 4. 2017.	Rusov pohod	lagano	Zdenko Kristijan
4/23/2017	Eko akcija (Dan planeta zemlje 22.4.)	radno	Izvršni odbor
29. – 30. 4. 2017.	Mosor	srednje teško	Robert Cvetković
7. 5. 2017.	Papuk: Češljakovski vis i Lapjak	lagano	Milan Šoštarić
13. – 14. 5. 2017.	Vrhovi oko Baških Oštarija: Ljubičko brdo	srednje teško	Darko Dömötörffy
21. 5. 2017.	JAPETIĆEV POHOD	lagano	Izvršni odbor
27. – 28. 5. 2017.	Golte – Smrekovec	zahtjevno	Nenad Greblički
3. 6. 2017.	Vrhovi oko Alana: Veliki Kozjak + Mali planinari – završni izlet	lagano	Darko Dömötörffy/Maja Štefković/Daniela Čupić
4. 6. 2017.	Vrhovi oko Alana: Zečjak, Kita	srednje teško	Darko Dömötörffy
22. - 24. 6. 2017.	Triglavska jezera	srednje teško	Tamara Kalaica/Vesna Pavlin
1. 7. 2017.	Dan HPD Japetić	lagano	Izvršni odbor
2. 7. 2017.	Julijске Alpe: Koča Merjasec - Planja-Vogel-Šija - Koča Merjasec	srednje teško	Darko Dömötörffy
15. – 16. 7. 2017.	Julijске Alpe: Vrbanove špice	zahtjevno	Branka Fabek
22. – 23. 7. 2017.	Julijске Alpe: Bavški Grintovec	zahtjevno	Milan Šoštarić
29. – 30. 7. 2017.	Kamniške alpe	zahtjevno	Bojan Horvat
26. – 27. 8. 2017.	Julijске Alpe: Pokljuške planine	zahtjevno	Nenad Greblički
3. 9. 2017.	Karavanke: Stol	srednje teško	Tamara i Vesna
10. 9. 2017.	Oštret – Stari grad Lipovec – Šoićeva kuća - Samoborska obilaznica (KT5,KT8,KT9)	lagano	Kinga Nuić
17. 9. 2017.	Vrhovi oko Zavižana – autobusni izlet	lagano / srednje teško	Darko Dömötörffy
8. 10. 2017.	Slapovi Mirne – autobusni izlet	lagano	Daniela Čupić
22. 10. 2017.	SUDNIKOV POHOD	lagano	Izvršni odbor
29. 10. 2017.	Papuk: Jankovac - autobusni izlet	lagano	Robert Cvetković
5. 11. 2017.	Žumberak; Grič-Vodice-Grič	srednje teško	Darko Dömötörffy
18. 11. 2017.	Japetić – Samoborska obilaznica (KT10, KT11)	lagano	Kinga Nuić/Tamara Kalica
10. 12. 2017.	Okić – Samoborska obilaznica (KT2)	lagano	Kinga Nuić

